

فاطمه^س، خیر کثیر

فاطمه، پاره تن پیامبر

«کسانی که خدا و پیامبرش را ایذا می‌کنند، خداوند آنها را در دنیا و آخرت از رحمت خود دور می‌سازد و برای آنان عذاب خوار کننده‌ای آماده کرده است.» [احزاب/ ۵۷].

منظور از «ایذای پروردگار» چیست؟ بعضی گفته‌اند: همان کفر و الحاد است که خدا را به خشم می‌آورد؛ چرا که آزار در مورد خداوند جز ایجاد خشم، مفهوم دیگری نمی‌تواند داشته باشد. این احتمال نیز وجود دارد که ایذای خداوند، همان ایذای پیامبر (ص) و مؤمنان باشد و ذکر خداوند نشانه اهمیت و تأکید بر مطلب است.

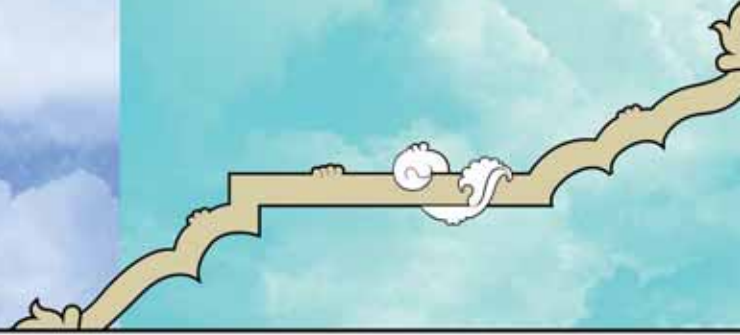
و اما ایذای پیامبر اسلام (ص) مفهوم وسیعی دارد و هرگونه کاری را شامل می‌شود که او را آزار دهد؛ اعم از کفر و الحاد و مخالفت با دستورات خداوند، نسبت‌های ناروا و تهمت، و یا ایجاد مزاحمت به هنگامی که آنها را به خانه خود دعوت می‌کند؛ همان گونه که در آیه ۵۳

همین سوره آمده است: «این کار شما پیامبر را آزار می‌دهد.

و یا موضوعی که در آیه ۶۱ سوره توبه آمده که پیامبر(ص) را به خاطر انعطافی که در برابر سخنان مردم نشان می‌داد، به خوش باوری و ساده‌دلی متهم می‌ساختند: «گروهی از آنها پیامبر را آزار می‌دهند و می‌گویند: او آدم خوش باوری است که گوش به حرف هر کس می‌دهد»، و مانند اینها.

حتی از روایاتی که در زیر آیه وارد شده است، چنین استفاده می‌شود که آزار خاندان پیامبر (ص) مخصوصاً **علی (ع)** و دخترش **فاطمه زهرا (س)** نیز مشمول همین آیه بوده است. در «صحیح بخاری»، جزء پنجم، چنین آمده است: رسول خدا فرمود: «فاطمه پاره تن من است. هر کس او را به خشم درآورد، مرا به خشم درآورده است.» [صحیح بخاری، جزء ۵، صفحه ۲۶].

فاطمه، کوثر است

«کوثر» معنی جامع و وسیعی دارد، و آن «خیر کثیر و فراوان» است. کوثر مصادیق زیادی دارد، ولی بسیاری از بزرگان علمای شیعه یکی از روشن‌ترین مصداقهای آن را وجود مبارک **فاطمه زهرا** (س) دانسته‌اند؛ چرا که شأن نزول آیه می‌گوید: «آنها پیغمبر اکرم (ص) را متهم می‌کردند که بلاعقب است. قرآن ضمن نفی سخن آنها می‌گوید: ما به تو کوثر دادیم.» [کوثر ۱].

از این تعبیر استنباط می‌شود که این «خیر کثیر» همان فاطمه زهرا (س) است، زیرا نسل و ذریه پیامبر (ص) به وسیله همین دختر گرامی در جهان انتشار یافت، نسلی که نه تنها فرزندان جسمانی پیغمبر بودند، بلکه آیین او و تمام ارزشهای اسلام را حفظ و به آیندگان ابلاغ کردند. نه تنها امامان معصوم اهل بیت (ع) - که آنها حساب مخصوص به خود دارند - بلکه هزاران هزار از فرزندان فاطمه (ع) در سراسر

جهان پخش شدند که در میان آنها علمای بزرگ، نویسندگان، فقها، محدثان، مفسران والامقام و فرماندهان عظیم بودند که با ایثار و فداکاری در حفظ آیین اسلام کوشیدند.

در این جا به بحث جالبی از «**فخررازی**» برمی‌خوریم. وی ضمن تفسیرهای متفاوت کوثر می‌گوید: «قول سوم این است که این سوره به‌عنوان رد بر کسانی نازل شده است که عدم وجود اولاد را بر پیغمبر اکرم (ص) خرده می‌گرفتند. بنابراین معنی سوره این است که خداوند به او نسلی می‌دهد که در طول زمان باقی می‌ماند. بین چه اندازه از اهل - بیت را شهید کردند، در عین حال جهان مملو از آنهاست! این در حالی است که از بنی‌امیه - که دشمنان اسلام بودند - شخص قابل‌ذکری در دنیا باقی نماند. سپس بنگر و بین چه قدر از علمای بزرگ در میان آنهاست؛ مانند باقر و صادق و رضا و نفس زکیه»^۱ [تفسیر فخررازی، جلد ۲۲، صفحه ۱۲۴].

پی‌نوشت

۱. «نفس زکیه» لقبی است برای «محمد بن عبدالله» فرزند «امام حسن مجتبی» (ع) که به‌دست منصور دوانقی در سال ۱۴۵ هجری به شهادت رسید.

